

MLADO JUTRO

Št. 20.

V Ljubljani, dne 19. maja 1940

Leto XI.

„Boris Debeli“ užene gusarje

POVEST
S SLIKAMI

Motorni čoln pa je kmalu zavil za ovinek ob bregu jezera in naši prijatelji so se pomirili in pozabili na srečanje z gusarji. Vaclav in Marko, najmočnejša med četvorico, sta prišla za vesli in čoln je mirno zaplul proti sredini jezera. Krepki potegi z vesli so gnali čoln vedno hitreje: sonce je prijetno prigrevalo in izletniki so uživali v opazovanju lepe in bujne prirode okoli sebe.

»Prav za prav pa je le čudno, da se debelinko ni več prikazal!« je premiš-

ljeval Marko sam zase. »Malo kdaj se zgodi, da bi se pustil tako mirno odgnati, kadar zavoha, da bi kje mogel priti do slastnega prigrizka.« Čoln se je že bližal Rajskemu otoku, treba je bilo paziti in previdno uporabljati pamet in vesla, tako da bo pristanek čolna ob bregu čim ugodnejši za izkrcaanje. Rajski otok je bil majhen, z grmičevjem in visoko travo porasel kos zemlje, popolnoma neobljuden. Ni bil čisto na sredji jezera, pač pa precej bliže bregu, ki je ležal nasproti dijaškemu domu, odkoder je priveslala »Ne-

ustrašna četvorica«. Ko so iskali primeren prostor za pristanek, so zagledali lesen pristajalni mostiček, ki so ga morali kdaj prej iz enakih vzrokov zgraditi njih predniki v dijaškem domu. Ko so se izkrcali in priveslali čoln, so se podali drug za drugim proti večji jasi, ki so jo izbrali za taborjenje.

Po kratkem oddihu se je prvi dvignil Vaclav, se pretegnil in vzkliknil: »Tovariši! Nihče med nami ni bojazljivec! Res, da še ni poletje, menim pa, da bi nam kratka kopel pri tem toplem soncu in po prav napornem veslanju, ki nas je pošteno spotilo, ne škodila: ke

se bomo znebili prahu in potu in nam bo voda pripravila volčji tek, bodo mi-kavnosti in užitki naše zaloge prigriz-kov za slahernega še vse bolj zapeljivi. S huronskimi kriki veselja in pritrje-vanja se je četvorica zapodila proti vo-di: naši dečki so zares bili vredni svo-jega imena »Neustrašna četvorica«, kajti kljub temu, da je bila voda še razmeroma mrzla, so se brez pomisle-

kov pognali v jezero. V bistri vodi so našli na pretek zabave in užitkov. Glas-sen klic z brega je predčasno prekinil njih brezskrbno veselje. Tam, kjer so naši prijatelji pustili svoje obleke, se je, kakor da so zrasle iz tal, pojavilo pet sumljivih postav. »Gusarji!« Neho-te je ušel Marku ta vzkrík skozi zobe. »Sedaj je z našim mirom pri kraju!«

(Dalje prihodnjič)

Pahič Stanko — dijak:

Listek

Zazvonilo je. V razredu je nastala tišina pred viharjem. Saj se je res bli-žal vihar v obliki šolske naloge. Učen-ci so strmeli v zvezke pred sabo, neka-teri so si že v zadnjih trenutkih hoteli vtepti nekaj znanja v glavo, večina pa se je pripravljala na akrobacije z list-ki, ki naj bi pomagali varati stroge oči za katedrom.

V razred je stopila profesorica. Vse oči so se uprle vanjo, ko je s kredo pri-stopila k tabli in napisala naslov nalo-ge. Menda ni bila naloga preveč težka ali kaj, da so se nekateri prav na ši-roko oddahnili. Slišali so še nekaj be-sed, kako in kaj naj pišejo, česa se morajo paziti, potem so zaškrípala pe-resa.

Tone iz zadnjih klopi je strmel v zvezek in ni vedel, na katerem koncu naj se stvari loti. Z nogo je dal znak sosedu in ko se je ta ozrl, mu je za-šepetal:

»Ti, povej mi brž, kako naj pričnem!«

»E.« mu je potihoma odgovoril, »ka-kor veš in znaš.«

Že je pisal, pri čemer mu je prav sijajno služila knjiga.

Skozi okna je sijalo sonce. Tone se je ozrl na profesorico, ki je tožila, da ni v njih niti toliko čuta poštenja, da bi se vsaj malo lahko zanesla nanje. Njene besede mu niso segle nikamor, šle so — kakor se to pravi — pri enem ušesu noter, pri drugem pa brez zamu-de ven. Imel je vse drugačne namene.

Ko se je dovolj trdno uveril, da gle-da profesorica drugam, je počasi in na skrivaj segel z roko v žep. Tvegana reč je to, zato je skrbno pazil, da ga ni vi-dela in v naslednjem trenutku je imel listek v zvezku. Da bi ne listal po njem, ga je skril pod pivnik, ki ga je položil na klop.

»Ti, kaj se piše counaita z dvema t?«

»Pokaži!«

Pogledal je v zvezek in prepričal to-variša, da v tej besedi ni niti duha o dvema t, potem pa je brž umolknil.

»Rižnič, nikar se preveč ne ozirajte okrog!«

To se je tikalo njega, saj res. Profe-sorica je prišla, k njemu, toda kmalu se je spet oddaljila. Zdaj se je poslu-žil listka in prepisoval na debelo in ko je zvonilo, je bil ravno gotov.

Že je bila profesorica pri njem in pobirala zvezke. Pomolil ji je svojega, tedaj je zahtevala pivnik. Ti spak, nanj je bil čisto pozabil. Profesorica je že segla po njem, lasje so mu šli pokon-ci. Pod njim je imel namreč listek. Ta-ko se je prestrašil, da ni sprva ničesar videl, a ko ga je profesorica pograbila, je zajecjal:

»Ne, ne, ne!«

Ali je storil nalašč, ali nehote, tre-nutek pozneje se mu je razlilo črnilo po pivniku. Profesorica je umaknila roko, a ker je bil pivnik zanič, je od-šla. Odleglo mu je in ko so drugi tekli po cunjo, je brž spravil usodni listek na varno.

Ksenija Krašovec, dijakinja:

Maj

Lepi maj, cvetoči maj,
prinesel si v deželo raj.

Lepi maj, cvetoči maj,
kako lepo je sedaj.

Travniki zeleni so,
rožice povsod cveto.

Lepi maj, cvetoči maj,
sedaj zelen je tudi gaj,
ptički veseli lepo pojo,
si gnezda iz dračja delajo.

Lepi maj, cvetoči maj,
prinesi nam še sreče kaj.

Čarovnica

»Dekletce, ali me vzameš za moža?« je zaklical kraljevič.

Najmlajša čarovničina hčerka se je ozrla in dolgo gledala mladega zalega kraljeviča. Naposled je tiho odgovorila: »Kaj bi z menoj! Saj niti čevljev nimam. Bosa hodim po svetu in vse moje premoženje je ta srebrna piščalka.«

»Nič ne de,« je rekel kraljevič. »Iz te piščalke ti dam napraviti srebrne čevlje. Lepo se bodo podali tvojim

rjavim očem in rjavim lasem.« To rekoč je stopil bliže, objel najmlajšo čarovničino hčerko in jo odpeljal na svoj dvor. Tam je potlej dekle živel v sreči in zadovoljstvu. Kraljevič je bil mož beseda in ji je dal napraviti iz srebrne piščalke prelepe srebrne čevlje. Najstarejša in srednja hčerka pa še danes frčita po nebu in bosta frčali toliko časa, dokler ne porabita metle in sulice.

Konec

Prvi lovski plen

Risal in pisal Drago H. — dijak.

Brajer je stopal po ozki gozdni poti. Prvič na lov! Po taktu zvižganja je udarjal s prsti po kopitu popolnoma nove puške, ki si jo je pretekli teden nabavil. Sedaj šele vidi, kakšen užitek je to, stopati v svežem jutrnjem zraku takole na lov!

Za njim je stopal pes, ki ga je redil že pol leta. Pol leta, pa takole kar za prazen nič! Od lenobe se je že tako zredil, da ga bo kmalu sam trup, da se še nog videlo ne bo. Lenoba! Le naj

se malo zleta! — Sunil ga je precej neusmiljeno, da se je žival cvileč zvalila med vejave ob cesti. Uboga žival je pač začudeno gledala gospodarjevo početje. Kaj bo neki danes? Čemu nosi gospodar na rami tisto svetlo palico? Take misli so se podile kosmati pasji pameti po glavi...

Naenkrat je Brajer obstal. Ali se ni tamle nekaj zganilo? Skočil je z drevo in vzel puško z roke.

Da, neka črnoprogasta žival se pase

ob drevesu precej na samoti. Skoraj se je tresel, ko je pomeril in sprožil. Razločno je videl, da je padla na tla. Burno mu je utripalo srce, ko je stekel proti njej, kajti pasja mrcina se še genila ni, menda od strahu pred pokom.

Pred živaljo, ki je ležala zadeta pred Brajerjevimi nogami, je poklical psa in pogledal, kam je zadel. Nad prednjimi nogami je zevala majhna rana, iz

katere je kapljala kri in rdečila rjavo zemljo.

»No, lepa reč! To bo treba pa kar praznovati, tak lep začetek lova! Pa kar s prvim strelom sem jo...« se je smejal navdušeni lovec Brajer in si zadovoljno oprtal žival na ramena.

Toda nedaleč odtod se je zadovoljno režal še neki človek, ki je gledal za odhajajočim lovcem. Sam pri sebi je debeli človek govoril: »Ha, ha... pa jo je vendar eden rešil, povrh tega bo pa drago plačal živalco... ha, ha...«

Bil je to ravnatelj cirkusa, ki je imel takoj za hribom svoje taborišče...

Cez teden dni, nekega dopoldneva, je sedel Brajer v svoji pisarni razkošno zleknjen v naslanjaču. Skozi oblache dima od cigarete, ki jo je kadil, je gledal na ulico v dopoldansko vrvenje. Pravkar se je mimo njegovega okna peljala reklama z ogromnim napisom: »Tarzan« — kino Union. V mislih si je zagotovil, da mora videti tega junaka džungle ko nekdo potrka na vrata. Vstopil je pismo in dal Brajerju pismo, naslovljeno na njega. Ko je ostal Brajer sam, je položil cigareto na rob mize in odprl pismo. Brezbrižno je začel brati:

G. Brajer!

Vljudno vas opozarjamo, da poravnate škodo, katero ste naredili lastniku cirkusa »Tam Tam«. Ko ste namreč

v nedeljo ustrelili zebro, ki je bila last tega cirkusa, se najbrže niste niti vprašali, čigava je žival, ki je bila bolna, zato smo jo imeli na prostem, da bi se morda pozdravila. Obžalujem vas, če ste jo pojedli. Denar pošljite ali prinesite na naslov: Cirkus »Tam tam«, ulica... št...

Pismo je bilo kratko, a je zadostovalo, da je Brajer puško »vrgetl v koruzo« in da tistega dne ni videl »Tarzana«. Sedaj se tudi ni več spraševal, odkod je prišlo tisto stiskanje, ki ga je mučilo v želodcu ves ponedeljek... Kaj si je hotel? Plačati je moral.

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil
so pravilno rešili:

Cvetič Robert, dijak v Murski Soboti; Modic Bojan, dijak III. c. drž. real. gimn. v Ljubljani; Ušaj Franc, dijak II. razreda meščanske šole na Prulah v Ljubljani; Irena Jarc, učenka IV. razr. na Biedu; Zupanc Albina, učenka II. razr. mešč. šole v Trbovljah; Ostanek Sonja, dijakinja v Novem mestu; Loharnar Ferdinand iz Gorice; Tomšič Matija, učenec II. razreda na Vrtači v Ljubljani.

★

S. A., dijak na J.: Odgovor na natečaj objavim čim prej. Pesem o lastavcih ni uspela. Rime so prisiljene in pesem ne izraža pravega pesniškega doživljanja. Za splošno Veliki noči je zdaj že prepozno. Ta spis pa odločno kaže nadarjenost. Opusti torej pesnikovanje in pošlji kmalu kak prispevek v nevezani besedi. Lepo Te pozdravljam
stric Matije.

★

Magda Seršenova iz varčevalske banovine: Prav vesel sem bil Tvojega pisma. Da ustrežem Tvoji želji, objavim v eni prihodnjih števil nekaj ročnih del za deklice. Lepo Te pozdravlja Tvoj stari

stric Matije.

★

Postojnski: Vaša črtica kaže dober dar opazovanja, razen tega pa pišete v dobri slovenščini, kar nas še prav posebno veseli. Jezikovno znanje je prvi pogoj za pisateljevanje. Slaba stran sestavka je pa v tem, da vsebuje premalo dogajanja. Dvogovor med materjo in sinom je odveč. Sin bi bil moral temeljiteje ogledati tovarno, da bi prišli kontrasti bolj do veljave. Pošljite kmalu spet kaj, ali pa skušajte to črtico bolj izdelati. Dovolj nadarjeni ste, da bi dosegli isto kakor Vaši tovariši. — Dijaški list »Odmene« izdaja IV. razr. real. gimn. v Mariboru. Lepo Vas pozdravljam in pričakujem, da se kmalu spet oglasite!

Deklica iz sladkorja

V daljnem čarobnem kraljestvu je bil nekoč prečuden vrt: vse v njem je bilo iz sladkorja, cvetice in drevje, metuljčki in ptičke, da, iz sladkorja je bila tudi majcena, zlatolasa deklica, ki je po ves dan sedela na sladkorni klopi in s sladkornimi iglami pletla sladkorno prejo.

Daleč od čarobnega kraljestva, čisto na drugem koncu zemlje pa je živel ubožen kovač s svojo ženo in majhnim sinčkom. Sinček je pomagal očetu v kovačnici in gonil kovaški meh. Ko pa je dorasel, je dejal očetu:

»Očka, šel bom v čarobno kraljestvo in se oženil z deklico iz sladkorja!«

Oče je odložil kladivo, si obrisal potno čelo in rekel:

»Dober je tvoj sklep, sinko. Toda deklica iz sladkorja ni zate. Ti si človek, kakršni so vsi drugi, ona pa je iz sladkorja. Če se oženiš z njo, bo postala enaka drugim ljudem in prenehal jo boš ljubiti. Kjer pa ni ljubezni, tudi sreče ni.«

»Ne, očka,« odvrne sin, »zapomni si moje besede: deklica bo ostala zmerom iz sladkorja.«

»Dal bog!« reče oče, pobere kladivo in začne znova delati.

In sin se je pripravil na pot. Oblekel je novo obleko, čez ramo je obesil torbo in se poslovil od roditeljev. Ma-

ti ga je spremila do ceste, tam ga je poljubila na čelo in mu pripela na suknjo šopek krvomočenca.

Dolge dni in noči je hodil mladenič, nazadnje je prišel do čarobnega kraljestva. Pred sladkornimi vrati si je pomaknil kapo nad uho in vzel krvomočenec s prsi.

Deklica iz sladkorja pa je dvignila svoje jasne oči s preje in se ozrla proti ograji, da bi videla prišleca.

»Dober dan!« pozdravi mladenič, ko je stopil pred vrata. Tako ga je prevzela njena lepota, da ji nič drugega ni vedel povedati.

»Dobrodošel, popotnik!« mu je odvrnila deklica in brž stekla k vratom, da jih odpre in povabi neznanega gosta v vrt.

V tem trenutku so po vejah sladkornih dreves zagostolele brezštevilne pisane ptičke in tisoče metuljev je sedlo srečnemu potniku na ramena.

Kovačev sin je pristopil k deklici in ji podal šopek krvomočenca.

»Vzemi to cvetje kot dar naše daljne dežele!« je dejal, ne da bi odvrnil pogleda od prekrasnega obraza sladkorne lepotic. »Prišel sem, da se oženim s teboj in te popeljem v našo majhno kovačnico, okoli katere cvetijo vijolice in pojejo ptičke. Ali pojdeš z menoj?«

Deklica iz sladkorja se je nasmehnila in postala še lepša. Ko rdeč popek ji je na ustih vzvel nasmeh, v očeh pa ji je blestela angelska dobrota. Pogledala je neznanega mladeniča in rekla:

»Uslišala te bom, prej pa moraš ubiti krilatega zmaja, ki varuje živo vodo, da se prepričam o tvojem pogumu.«

»In kje živi ta krilati zmaj?« povpraša mladenič in stisne ročaj svoje ga noža, brž pripravljen na boj.

Pozno v noč je Kovačev sin prispel v planino. Že od daleč je zagledal čudežno pečino in pred njo velik ogenj. Brž je preplezal skale, in ko se je še bolj približal ognju, zasliši naenkrat strašno rjovenje, ki je kakor strašen grom prihajalo iz osrčja planine. Junak se zravnal in le dva koraka pred sabo uzrl krilatega zmaja. Zeleni plamenčki so sikali živali iz odprtega žrela, v velikih očeh pa ji je blestel vampirski pohlep.

»Na drugem koncu našega čarobnega kraljestva«, mu odgovori deklica. »Tam v planini je čudežna pečina, v kateri izvira srebrn studenec žive vode. Ko prideš pred pečino, bo planil nate zmaj, če pa je tvoja ljubezen do mene močnejša od vsega, se ne boš zbal in ga boš premagal.«

»Že grem!« zakriči junak in v očeh se mu zaiskri trda odločnost.

In mladenič stopi na široko cesto, deklica iz sladkorja pa je vrgla za njim belo sladkorno vrtnico in mu je dolgo mahala z roko, dokler se ni izgubil v daljavi.

Toda pogumni mladenič se ni ustrašil. Spomnil se je lepe deklice iz sladkorja, spomnil se je njenega smehljaja, angelske dobrote, ki ji je sijala iz oči in v rokah je začutil doslej neznano moč. Jadrno se je spustil do zmaja, ga zagrabil za odprte čeljusti in mu jih z vso močjo razklal. Nestvor je zarjovel od bolečine in padel polmrtev na zemljo. Mladenič pa vzame nož, ga zasadi zmaju v glavo in mu jo odrobi z enim zamahom kakor piščancu, ter jo vrže v velik ogenj, sam pa se napoti v pečino.

(Dalje prihodnjik)

Naši ptujski dijaki

Ptujška slovenska srednješolska mladina je spoznala, da zahteva čas, v katerem živimo, čim več sloge in skupnosti. Zato se je v četrtek, 9. maja 1940. vršil prijateljski sestanek vsega slovenskega dijaštva, ki je prinesel naslednje zaključke:

»Najnujnejša narodna in državna potreba današnjega časa je, da stopijo vse svetovno-nazorske razlike v ozadje in se poudarja le to, kar nas druži v narodu in državi. Zato ptujsko slovensko dijaštvo, včlanjeno v sokolskem naraščajskem odseku in Slovenski dijaški zvezi, in ono izven organizacij, javno izpoveduje svojo skupno slovensko in jugoslovansko zavest.

Na sestanku zbrani meddruštveni odbor, predstavlja najvišjo reprezentanco dijaštva na zavodu in ima nalogo, da skrbi, da se vse delo v posameznih organizacijah, ki ostaja neokrnjeno, usmerja tako, da vidi vsak član ene v vsakem članu druge organizacije najprej in predvsem brata po krvi in jeziku. Naš sovražnik je samo oni, ki nam sega po zemlji, krvi in svobodi. Dijaštvo hoče s tem pokazati, kako je v vsem našem javnem življenju treba izvesti koncentracijo vseh sil, ki morejo ostati sveže in neokrnjene samo v naši Jugoslaviji!«

JUTROVČKI

PIŠEJO ...

Dragi stric Matije! Danes Ti prvič pišem. Tudi jaz bi se rada udeležila Tvojega natečaja, zato Ti pošiljam sledečih pet pregovorov: Stara navada je železna srajca. Pijanec se spreobrne, ko se v jamo zvrne. Ne prodajaj kože, dokler medved v brlogu tiči. Boljše je vrabec v roki kakor golob na strehi. Prebrisana glava in pridne roke so boljše bogastvo ko zlate gore.

Lepo Te pozdravlja

Bernik Tatjana, učenka
V. razr. osn. šole v Zabukovci
p. Griže.

Spoštovani stric Matije! Danes se v Tvojem kotičku prvič oglašam in upam, da mi ne skaziš veselja. Rada bi Ti napisala nekaj o sokolstvu v našem lepem mestu Celju. Kljub mnogim težavam in oviram je danes Sokol v Celju prav dobro organiziran in ima že dve močni postojanki, t. j. dve društvi, v mestu in v okolici jih je tudi mnogo. Že sedaj se veselim velikih dogodkov, ki se bodo vršili koncem junija.

Mnogo težav so pretrpeli Sokoli in mnogokrat so bili že na robu propada, a z veliko požrtvovalnostjo in vztrajnostjo so se znali vedno rešiti. Mnogo se imamo zahvaliti našim vaditeljem za njihov trud, saj je današnji Sokol v Celju le plačilo za njihovo težko in naporno delo v viharjih časih.

Mnogo let sem se zvesto udeleževala pri celjskem Sokolu in sem podpirala društvo, seveda kolikor je bilo v moji moči. A letos ravno na 50letnico bom morala le iz časopisov brati, kako se bo ta 50letnica obhajala, kajti letos nisem v Celju, moje študije se nadaljujejo v Ljubljani.

Želela bi samo, da bi se na ta dan zbralo mnogo Sokolov v Celju, da bi pokazali svojo moč, edinstvo in bratstvo, ki naj večno vladajo med Sokoli.

V nadi, da me ne vržeš v koš, te najiskrenejše pozdravljam.

Leskovšek Ivica, dijakinja
v Ljubljani.

Ljuba Ivica! Zelo vesel sem bil Tvojih vrstic in že zdaj Ti obljubim, da pojdem na proslavo 50letnice Sokola v Celje. In vem, da bodo iz vseh krajev naše lepe domovine prišli izletniki, da pokažejo, kako drago jim je ponosno slovensko Celje. Morda pa le še tako urediš, da tudi Ti prideš? Zdravo!

stric Matije.

Dragi stric Matije! Tukaj Ti pošiljam pet pregovorov: Nihče ni zadovoljen s svojo usodo. Čas odkrije vse. Nobena hrana ne zadovolji tistega, ki ni lečen. Jabolko ne pade daleč od drevesa. Druge dežele, druge navade. — S sokolskim pozdravom »Zdravo« Te pozdravlja

Modic Bojan, dijak
III. c razr. v Ljubljani.

Dragi stric Matije! Danes se prvič oglašam v »Mladem Jutru«. Napisala sem Ti pet slovenskih pregovorov: Več je vredna dornaca gruda kakor na tujem »steg« ruda. Dež za soncem mora biti, za v celnem žalost priti. Sita vrana lačni ne verjame. Brez dela ni jela.

Lepe pozdrave od Tvoje zveste čitateljice »Mladega Jutra«.

Grahernik Leopoldina, učenka
II. razr. viš. ljud. šole v Rušah.

MATERINE GUBE GOVORE...

Prišel je maj, poln mladega zelenja in bujnega cvetja. skrjančki nad razori poje in drevje poje v mladem brstju. V tem lepem mesecu obhajajo matere svoj materinski dan...

Dan za dnem ti gledam v obraz, o mati, in vidim gube na tvojem čelu, katere ti je vtisnila skrb za nas otroke. Mnogih vročih prošenj si že pošiljala k Bogu za nas neboljene. Mnogo moraš pretrpeti, ali vse prestaneš, samo da je otrok srečen. Gube ti vtiska tudi tvoja ljubezen in nežne roke, ki delajo samo za nas, nič zase. Spominjam se tvoje tihe žalosti ob smrti tvojega najdražjega zaklada — matere. To ti je začrtalo prvo gubo, katera se ne izbriše več. Kolikokrat bediš cele noči ob bolnem otroku. Ali ti ne misliš na počitek, temveč misel ti uhaja samo na bolnega otroka. To ti vrtava ponovne gube, katere tudi ne izginejo več. Vidim tudi na tvoji glavi mehke lase, ki ti jih je pobelila morda starost, morda trpljenje ali tuga, morda tudi beda! Tvoje skromno veselje se vidi samo na tvojih temnordečih ustnicah in modrih očeh...

O, mati! Tebi naj velja naš spomin in naša hvala. Daj srcu moč, duši luč, da te bo vedno ljubilo, nikdar zatajilo in nikdar pozabilo. Prisluhni, mati, hvaležnemu utripu našega srca, sprejmi našo hvalo — a tudi našo prošnjo: dvigaj, blagoslovljaj in odpuščaj dalje... Muželj Marijana

III. a razr. črč. I. dekl. mešč.
šole v Ljubljani.

Dragi stric Matie! Tvoj novi natečaj mi je zelo všeč. Ko sem prebral razpis, sem se takoj napotil k babici, da mi je povedala nekaj starih pregovorov. Pet najlepših Ti tu pošljem: Prijatelj se v nesreči spozna kakor zlato v ognju. Bolje je s pametnim jokati, kakor z neumnim peti. Kdor prosi, zlata usta nosi, kadar vrača, hrbet obrača. Na reveža še psi lajajo. Zlat ključ odpira najmočnejša vrata.

Šturm Avgust, dijak

II. a razr. mešč. šole na Jesenicah.

Dragi stric Matie! Sprejmi tudi od mene nekaj slovenskih pregovorov: Kdor se mlad pogosto vozi, star peš hodi. Kdor sam sebe povišuje, prazno glavo oznanjuje. Prevzetnost se povsod spotika, sramota se za njo pomika. Ponižnost, nedolžnost in dobrota srca, med vsemu na svetu največ velja. Največ odvaga, kdor si sam pomaga. Lepo Te pozdravlja zvesta brajka »Mladega Jutra«

Svetičič Terezika, učenka

III. razr., Gorica (v Italiji).

Rešitev križanke

Vodoravno: 1. jabolko, 2. bob, 4. on, 6. omer, 8. lan, 9. D m c, 10. k k, 11. srd, 12. oaza, 14. in, 15. ne.

Navpično: 1. jabolko, 3. boben, 5. on, 7. komar, 11. se, 13. din, 15. na 16. omaka.

Križanka

(Ropret Gusti — dijakinja)

Vodoravno: 1. kar si vsi želé; 4. tiste v srbohrvaščini; 5. mrtvoud; 6. žensko ime; 7. domača žival; 10. kamor se spravljajo risalni listi; 14. žensko ime; 15. zaimek; 17. zaimek; 18. prst; 19. darilo pri tekmah; 21. domača žival; 25. človek, ki se ne pelje; 26. del obraza; 28. vrsta pesnitve (množ. 1 skl.).

Navpično: 1. iz tega se dela kruh; 2. moško ime; 3. poljski pridelek; 7. mrtvoud; 8. osebni zaimek; 9. lep; 11. starodavno orožje; 12. osebni zaimek; 13. debela palica; 15. napiši oc; 16. predlog; 20. mladinska revija; 22. kvartaški izraz; 23. oblika glagola vedeti; 24. prva in tretja črka v abecedi; 26. medmet, 27. zaimek.

